

DEYÐIN Í FERÐSLUNI

Mynd: Álvur Haraldsen

» Meðan vit bíðaðu, hoyrði eg, at hon fór at anda øðrvísi og meiri tungliga. Og bráðliga var púra kvirt

framhald á síðu 9...

út í mótkoyrandi breytina. Bilurin vendi við vinstri síðu hjá Hjørdis soleiðis, at mótkoyrandi hevði rent beint í hennara vinstri lið. Okkara ferð var nú eitt sindur minkað, kanska einir 40 km/t. Tá eg sá, at bilurin ikki fekst at koyra til høggru og út í røttu breyt, dugdi eg at síggja, at fyrsti mótkoyrandi fór at renna beint inn í Hjørdis.

Her mátti berast skjótt at.

– Eg skrykti í róðrið, fyri at fáa bilin at snara, so mótkoyrandi ikki fór at renna á Hjørdis. Tað eydnaðist at snara bilinum 180 stig, so at mótkoyrandi nú í staðin kom inn á mína høggru lið. Bilurin var nú ávegis út av vegnum.

Leif sá, at tað fór at verða ein samanstoytur og setti seg í spennu móti handskarúminum. – Eg sá beint í billyktirnar á mótkoyrandi bilinum og var tí vísur í, at eg fór at verða raktur. Men hann rendi á hurðina á baksetrinum aftan fyri meg. Tað stóð nógv á høggrinum og nakkanum. Alt føldist leyst, tí megin var øgilig. Hetta tók alt tilsamans bert fá sekund,

men eg upplivdi tað í slow-motion.

Okkara bilur fór útav vegnum og mól tvær ferðir um seg sjálvan og út á slættan skerv og gras. Hin bilurin fór útav longri frammi. So var alt stilt.

Vónríkur

Leif lætnaði um hjartað, tá ið bilurin endiliga steðgaði, tí hann visti, at bilurin hevði rakt tættast honum, og kortini var hann óskaddur. Hetta mátti merkja, at Hjørdis eisini var komin væl frá samanstoytinum, tá hon sat longri burturfrá.

– Fyrst var eg skakkur og síðani øgiliga glaður. Skilti ikki, at eg kundi vera sloppin frá hesum uttan hava ilt nakra staðni. Eg sá, at Hjørdis lá út ímóti førarahurðini. Eg tók í hana og vildi hava hana yvir ímóti mær. Har sá alt vanligt út, og einki var at síggja á henni. Hon andaði, men eg fekk ikki samband við hana. Roknaði við, at hon var svímað. Eg hugsaði ikki tað ringasta. Eg visti, at okkurt var hent, men visti ikki hvat. So sat eg har og helt um hana, og bara andadráttur hennara hoyrdist. Eg sá niðan á vegin, har fólk nú hoyrdust, minnst Leif.

Rúturin, har Leif sat, var brotin ella opin. Fólk komu oman at spyrja, um alt var í lagi.

– Eg sat bara við henni. Eg segði, at einki var galið við mær, men eg fekk ikki samband við Hjørdis. Sá at fólk stóðu við fartelesfon, helst fyri at ringja eftir sjúkrabili. Eg brúkti fartelesfonina at lýsa við, fyri at hyggja, um nakað var at síggja á Hjørdis. Eg fann einki, sum var galið, men eyguni vóru hálvblundi. Eg føldi, at eg bleiv vátur omaneftir síðuni, men visti ikki, hvat tað var, tí tað var bølamyrt.

Bráðliga kvirt

Tey sótu tveyeini og bíðaðu eftir sjúkrabilinum. Ein maður, sum stóð uttanfyri, bað Leif hyggja í oyruni á Hjørdis.

– Tá sá eg, at blóð kom úr oyrunum og skilti, hví eg var vátur oman eftir síðuni. Eg var kortini framvegis vónríkur. Men tá eg segði honum, at blóð kom úr oyrunum, sá eg á hansara andlitsbragdi, at hetta var ikki gott. Tá kom nakað av fjáltri á meg. Eg rópti nakrar ferðir, um ikki sjúkrabilurin var á veg her, tí vit høvdu sitið her nóg leingi.

Leif fekk at vita, at sjúkrabilurin var ávegis, men at hálkann seinkaði.

– Meðan vit bíðaðu, hoyrði eg, at hon fór at anda øðrvísi og meiri tungliga. Og bráðliga var púra kvirt. Tá rópti eg niðan á vegin, at hon er steðgað at anda, greiður Leif frá.

Hann visti, at hetta var álvarsligt og gjørdi av, at hon skuldi úr bilinum um-

gangandi, og leyp úr sínum vindeygga. Tá varnaðist hann, at bilurin sá út, sum hann var hálvur – reyvin var rætt og slætt trýst saman til næstan einki. Hann leyp yvirum, fyri at vita, um hann fekk latið hurðina upp. Men bilurin var so skeivur, at tað bar ikki til.

– Onkur kom við eini jarnstong at bróta hurðina upp við, so vit fingtu hana úr bilinum. Tað kláraðu vit rímliga skjótt, og fingtu hana út og bóru hana niðan í vegjaðaran. So tóku fólk yvir, fyri at geva henni fyrstuhjálp. Sjúkrabilurin var framvegis ikki komin. Men tá gingu bert fáir minuttir, til teir komu. Tað kendist sum gingtu tað einir 40 minuttir tilsamans, men tað vóru helst ikki nóg meiri enn 10. Harfrá veit eg ikki meiri, men hugsaði, at hon var í góðum hondum.

Vónin brast

Tey vórðu koyrd suður á Landssjúkrahúsið í hvør sínum sjúkrabili. Har var nógv fólk allastaðni. Leif visti ikki, hvussu støðan var hjá Hjørdis.

– Tað var, sum mann sá á starvsfólkunum, at hetta var sera álvarsligt. Og tað var ikki meg tað snúði seg um, tí mær bagdi einki. Eg tordi ikki at spyrja, tí eg orkaði ikki at

hoyra nakað ringt – eg vildi hoyra okkurt gott.

Hann varð koyrdur í eina hvílistovu, har hann bara lá.

– So kom ein lækni, Heini Harryson, sum eg kenni. Hann spurdi meg, hvussu eg hevði tað? Eg spurdi eftir Hjørdis. Eftir eitt bil svaraði hann, at hon er farin. Tástani skilti eg, hvussu álvarsligt tað var. Eg vónaði til tað allarseinasta, men nú datt alt sundur. Míni foreldur vóru hjá mær, og tey grótu eisini.

Teir næstu tímarnar komu familja og vinfólk út á sjúkrahúsið. Tey vildu vita, hvat var hent. Vinkonur Hjørdis komu eisini. Soleiðis gekk ein long løta.

– Tað harðasta var, tá hennara familja kom inn til mín. Mamman og hennara fyra systkin. Hjørdis var lítlastystirin. Onkur teirra var komin úr Danmark. Tey bíðaðu leingi eftir pápa hennara, sum var úti við línubáti. Tað tók eina løtu at sigla inn. Eg hugsaði nóg um, at hann skuldi frætta úti á sjónum, at yngsta dóttirin var deyð.

Tað kendist óveruligt hjá Leif, at hann var púra frískur likamliga. So var ein veggur ímillum, og har lá Hjørdis deyð. Tað vóru fólk eisini bilsin um.